

דרור

מחזה בשמונה תמונות

מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

טלפון: 03-5225458
aloni-i@bezeqint.net

הערה: דמותו של דרור תופיע במהלך האירועים במקומות שונים בקירות הסלון על מנת ליצור תחושה שדרור כלוא בתוך הקירות הבית.

תקציר: ביום השנה למותו של דרור בתאונת פגע וברח אנו פוגשים את הוריו ואחיו שעודם שקועים באבל כבד משום שהאחראי למותו של דרוס, הנהג הדורס טרם נתפס. בעודם חלוקים בנוגע לאופן ההתמודדות שעליהם לסגל, דרור חוזר ומופיע בפניהם בדרכים שונות ומסתוריות, על מנת לחשוף את זהותו של הדורס ולסייע בלכידתו.

הדמויות

אלישבע	-	אימא
אלעד	-	בן
דרור	-	בן שנהרג בתאונת פגע וברח.
פנחס	-	אבא (צולע)
טימי	-	הנהג שפגע וברח
זִבְקִין	-	חוקר

תמונה 1

המקום: סלון מעוצב בצניעות.

לבמה נכנסים אלישבע, פנחס ואלעד בנם. הם חזרו זה עתה מקברו של בנם הצעיר דרור לציון שנה למותו. אלעד הבן הולך ישר לחדרו בצד אחד של הבמה, ופנחס האב הולך לחדרו בצד האחר. אלישבע ניגשת לפינת הסלון ומדליקה נר נשמה.

אלישבע דרור... (לוקחת נשימה עמוקה)

הבטחנו על קברך שבתום השנה, נפסיק להתאבל ונתחיל ליהנות מהחיים, קשה להפסיק אבל נשתדל. זה לא אומר שאנחנו עומדים לשכוח אותך, לעולם לא!

דרור שלי, אני מאמינה שאתה נמצא במקום טוב כי היית אדם טוב. אני מאמינה שכל זה משמים. תשאל אותם שם למעלה, למה? הם יודעים את התשובה. אם יגידו לך שלא יודעים, אל תאמין להם. עכשיו אתה בטח מחפש מקום טוב להיות בו. אולי כבר מצאת ואנו לא יודעים.

ביום השנה לפטירתך, אני מקווה שמצאת מנוחה, שקט ושלווה.

אלישבע (מתפללת) "אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי"

(לאחר זמן מה, נשמע קול מקוטע)

דרור אי-מא... ה-ה-יום...

(אלישבע מפסיקה את תפילתה ומחפשת מאין בא הקול. היא ממהרת אל דלתו של אלעד כדי להאזין)

אלישבע אלעד? אלעד?!

אלעד (מפתח חדרו) מה קרה, אימא?

- אלישבע קראת לי? **אלעד**
- אלעד לא, למה? **אלישבע**
- חשבתי ששמעתי אותך קורא לי. **אלעד**
- (יוצא מחדרו) לא קראתי, הייתי עסוק במחשב. **אלישבע**
- כנראה ששמעתי את המחשבות שלי. **אלעד**
- מה חשבת? **אלישבע**
- סתם מחשבות. **אלעד**
- איפה אבא? **אלישבע**
- כרגיל, הלך וסגר את עצמו בחדר. מיום ליום מצבו נעשה גרוע יותר, הוא מסתגר וממעט לצאת, שוכב כמו מומיה. הוא חוזר וממלמל לעצמו "הייתי אֶתו, למה לא לקחת אותי במקומו, הייתי כל כך קרוב." ככה הוא כל היום, כבר שנה מסתכל על התקרה. אולי תיגש לקרוא לו, שלא יהיה לבד, להחליף מחשבות. **אלעד**
- אימא, גם אני הלכתי ישר לחדר כדי להיות לבד. מה את דואגת? **אלישבע**
- אצלך זה משהו אחר, אתה הולך ומתעסק במחשב. הוא הולך לבהות בתקרה. מה הוא מוצא שם בתקרה? **אלעד**
- יש שם את הכתם של הנזילה, אולי הוא מנסה לפענח איזה ציור שנוצר שם. **אלישבע**
- מאז התאונה הוא מקשיב לך יותר מאשר לי. גש תקרא לו שיהיה אתנו, אני לא אוהבת שהוא מתבודד. **אלעד**
- (ניגש נוקש בדלתו של פנחס) אבא? אתה ער? **(שתיקה)**
- אלעד אתה ישן? **(שתיקה)**

- אלעד** (לאמו) אולי הוא ישן, תני לו לנוח.
- אלעד** (פנחס פותח את הדלת, נכנס לבמה והולך ישר לכורסה. אחרי שתיקה קלה, אלישבע מסמנת לאלעד שידבר אִתּוּ. אלעד מסמן שאין לו מה להגיד. אלישבע מסמנת שוב לאלעד. אלעד מסמן שאין לו מה להגיד.)
- אלישבע** (משתדלת להציג מצב-רוח טוב)
אני בטוחה שדרור היה רוצה שנמשיך בחיינו.
(לאלעד) אתה צריך להמשיך, לחזור לעצמך ולדאגות שלך.
- אלעד** שכחת מה הבטחנו? נשבענו שנרדוף את הרוצח כל חייו!
כמה זמן שזה ייקח! הנהג שפגע וברח הוא רוצח שמסתובב חופשי כבר שנה שלמה! זהו מחדל של המשטרה.
מנוול! זבל פחדן!
- אלישבע** דיברנו על זה והגענו להסכמה שאחרי שנה למותו של דרור, נפסיק הכול, וניתן לחוקר זֹבְקִין להמשיך בטיפול. הוא הבטיח:
"לא משנה כמה זמן זה ייקח, בסופו של דבר אנחנו נתפוס אותו."
- אלעד** עוד פעם את תולה תקוות שווא בחוקר זֹבְקִין?
תגידי לי, לאן נעלם הזֹבְקִין הזה? והוא עוד נחשב לחבר ילדות.
די עם הבולשיט! עם כל הכבוד, אני לא רואה שום התקדמות, שלא לדבר על תוצאה כלשהי או אפילו רמז.
- אלישבע** גם אני לא יודעת מה לעשות. ככה זה, לפעמים כשיש פרוטקציה, דווקא הכול זוחל ונעשה איטי יותר.
- אלעד** אין להם קצה קצהו של חוט!
- אלישבע** די, נעצור, התחייבנו.
- אלעד** אני הבטחתי להמשיך. (הולך)
- אלישבע** לאן אתה הולך?
- אלעד** לחדר שלי, להמשיך לחפש מידע במחשב על תאונות דומות. אני לא אשאיר את אחי חסר מנוחה.
- אלישבע** איך אתה יודע שהוא חסר מנוחה?

אלעד אני פשוט מרגיש אותו. אני אמשיך לחפש את התת-אדם הזה עד שהוא ייתפס! אני אמעך אותו כמו שהוא מעך את דרוור. כדאי לו להסגיר את עצמו למשטרה ולא ליפול לידיים שלי.

אלישבע אתה יודע וכולם יודעים שהוא לא יסגיר את עצמו.

אלעד מי יודע, אולי הוא המשיך לדרוס עוד כמה אנשים והתחמק מעונש. לאנשים כאלה אין מצפון. צריך לעשות הכול ולא להרפות עד שהוא ייעצר!

אלישבע אנחנו חייבים להתחיל לעשות את הצעדים הראשונים לקראת חזרה לשגרה.

אלעד (נכנס לדבריה) אימא די, אין דבר כזה "שגרה". מה אתה אומר, אבא?

(פנחס בווה בחלל ולא מגיב)

אלעד אבא? תהיה רגע אחד איתנו.

אלישבע עזוב אותו.

אלעד מה אתה אומר?

אלישבע אנחנו רואים אותך מנותק מחבריך, כואב... די, מספיק!

אלעד (כועס על עצמו) אני לא יכול להפסיק לחשוב איך תאונה אחת הרסה לנו את המשפחה.

אלישבע לכן אני אומרת מספיק, די.

אלעד לא יכול להפסיק! אני חייב לדעת מי עשה את זה ולסגור אתו את החשבון באופן סופי. (מסמן בידו כאילו הוא מולק את ראשו של מישהו)

אלישבע אלעד, זה לא החינוך שלנו. תקשיבו, אני רוצה לספר לכם משהו... משהו קרה עכשיו בסלון כשהייתי לבד. (מסבירה לאלעד) לפני שקראתי לך.

(שתיקה קלה. לוקחת נשימה. מסתכלים עליה)

- אלעד** נו...
אלישבע אתה שומע, פנחס? (פנחס מביט בה ונד בראשו "כן")
 אני יודעת שזה לא יישמע לכם אמין, אבל הפעם זה לא היה חלום או הזיה. אתם לא תאמינו לי, אבל לא אכפת לי. אני שמעתי...
 (מהססת ולבסוף אומרת בהתרגשות) אני כמעט בטוחה ששמעתי את קולו של דרור.
 (לאלעד) אני יודעת שהיה לו קול דומה לקול שלך, לכן חשבתי שקראת לי. אבל זה היה הוא, הוא דיבר אלי בבירור ובאופן בלתי צפוי. הקול הגיע, (מסמנת) מפה, מחלל החדר הזה.
- אלעד** די אימא, את תשתגעי בסוף!
אלישבע (בזעם) זאת לא הייתה הזיה. אל תהפוך אותי למשוגעת! אני אומרת לכם, זאת לא הייתה הזיה! אולי הוא רוצה להגיד לנו משהו.
- אלעד** הוא אמר לך משהו?
אלישבע שמעתי את המילים: "אימא, היום" ואז הוא נקטע והמילים נאלמו. אני חושבת שהוא בא להיפרד מאתנו, כדי להקל עלינו את הסבל.
- אלעד** איך?!
- אלישבע** אני לא יודעת איך, אבל כדאי שמהיום נמשיך הלאה.
- אלעד** אבא נכה מהתאונה ואת עכשיו הוזה. אני אמשיך בחיפושים אחר האמת!
- אלישבע** אמרנו שנה! היום זה היום האחרון בשנה.
- אלעד** היום עוד לא נגמר. תראי... אני בהתכתבות...
 (מחליט לספר) טוב, תשמעו. גם אני אגלה לכם משהו. בזמן האחרון מישהו שאני מתכתב איתו באינטרנט, טוען שהוא סוג של מתקשר-על. בעל כוחות על טבעיים. כמו אורי גלר, סושרד.
- אלישבע** (מתפלאת) פתאום אתה מאמין בזה?!
- אלעד** לפעמים צריך להיאחז בכל ענף קטן. בקיצור, הוא מנסה לעזור לי. אני אמשיך להתכתב איתו ונראה.

אלישבע (צוחקת) אני רואה שגם אתה נסחפת עם ההזיות שלי.

אלעד (מצביע על אביו) תסתכלי עליו, הוא שוב נרדם.

אלישבע אבל הוא שומע הכול.

שתיקה.

אלעד הולך לחדר שלו.

אור יורד.

תמונה 2

פנחס ישן על כורסה.

אלישבע שרה את השיר שֶׁעַר לְבָן:

שֶׁעַר לְבָן נִפְתָּח
 לְשֵׁאת אֶת הַכָּאֵב שְׁנִמְתָּח
 דְּרוֹר, אֶתָּה חֲפָנְשִׁי
 קוֹרְעֵ אֶת נִפְשִׁי בְּמִוֹת טְפָנְשִׁי,
 הַשֶּׁעַר נִסְגָּר, הָאֶפֶל יֵרֵד
 תִּמְשִׁיךְ לְהַרְעִיד וּלְהַדְהִיד...

(דרור פתאום מופיע כמו מתוך הקיר. אלישבע מבחינה בו ומיד משתתקת, חוסמת את פיה כדי לא לצעוק, הולכת להעיר את פנחס)

אלישבע (בלחש וחשש) פנחס, פנחס, פנחס, תתעורר!

(פנחס מתעורר בבהלה, רואה את דמותו של דרור. הוא עוצר את נשימתו, מחזיק בליבו וקופא במקומו בפה פעור)

דרור אימא, אבא, אני עומד כאן מולכם ורוצה להגיד לכם שהנהג חוגג ברחובות.

(אלישבע מתכוונת לענות)

דרור (מהסה אותה) ששש... אימא, אני אעזור לכם ואשים קץ לייסורים שלכם! הקשר ביננו לעולם לא ייפרם. אני תמיד אשאר אתכם. את הנהג הדורס אתם תתפסו, עוד היום!

פנחס (פתאום נתקף פחד וצועק) אהה!

(דרור נעלם)

אלישבע הבהלת אותו!

(אלעד נכנס בבהלה)

אלעד מה קרה?

אלישבע (בכעס מאופק) אבא שלך! צעק והבריח אותו.

אלעד (לפנחס) על מי צעקת?

(פנחס מפוחד, המילים נעתקות מפיו. הוא מצביע על הקיר)

אלעד אבא, אתה בסדר?!

(ממתין לתשובה) למה צעקת?!

(פנחס רק מצביע על הקיר בידיים רועדות)

אלעד עכשיו גם אתה?

אלישבע דרור הופיע ודיבר מתוך הקיר, משם, משם.

אלעד (מניד ראשו כלא מאמין, הולך לקיר ומצמיד את אוזנו. מתלוצץ,

כאילו מדבר במכשיר קשר)

הלו דרור, דרור הלו? כאן אלעד רות עבור. (ממתין לתשובה)

אפשר לדבר אתך? כאן אחיך אלעד, עבור. (ממתין לתשובה)

(להורים) לא עונה. קיר זה קיר וקירות לא מדברים.

אלישבע (בכעס) אנחנו לא מטומטמים! אני אומרת לך שהוא בתוך הקיר!

הוא הופיע ממש לנגד עינינו. בהתחלה פחדתי לראות מי מדבר אלי,

(מדגימה) הצצתי ככה וראיתי.

אלעד את מבינה מה את אומרת?

אלישבע אתה פשוט לא מבין! הוא היה יפהפה, מהמם! הוא אמר:

"אימא, הקשר ביננו לעולם לא ייפרם. (פונה לפנחס) נכון פנחס?

(פנחס מאשר והיא ממשיכה) "את הנהג הדורס תתפסו, עוד היום!"

כאן אבא שלך נבהל, צעק, ודרור נעלם.

אלעד אימא, בחיך, תפסיקי עם זה!

אלישבע שנינו, אבא שלך ואני ראינו ושמענו, אנחנו לא חיים באשליות כפי שאתה חושבו! לא ייתכן שלשנינו יהיה אותו חיזיון בו זמנית. לא ייתכן ששנינו השתגענו בו זמנית! קולו של דרור היה ברור כמו שופר ביום כיפור. יכולתי להרגיש את נשימתו, כמעט יכולתי לגעת בו. אלעד, הוא בא לעזור לנו.

פנחס (לעצמו בשקט) החיים יודעים שהם ימותו יום אחד.

אלעד (חסר מנוחה) טוב, זה כבר יותר מדי. בבקשה תירגעו, אחרת אני אצטרך לאשפז את שניכם.

(אלעד הולך לחדרו.)

אלישבע ופנחס מתחילים לחפש את דרור בקירות הבית, מצמידים את אוזניהם כאפרכסת לקיר, וכך הם עוברים מקיר לקיר וקוראים בשמו של דרור. לאחר זמן מה אלעד מתפרץ לסלון.)

אלעד (שיחה בנייד. נרגש) אתם חייבים להגיע לכאן תכף ומיד!

- יש לי אינפורמציה בקשר לנהג שפגע וברח.
- אחיו של דרור. טוב שאת מזהה את קולי.
- אני לא יכול לספר בטלפון כי זה יישמע מגוחך.
- לא, אני מתעקש שלא לבוא אליכם. בואו אתם!
- החוקר זובקין מטפל בתיק, תודיעי לו שיבוא מיד, אבל מיד!
- אני אומר לך שאי אפשר להסביר את המצב דרך הטלפון. תמסרי לו שצלצלתי. הוא יידע מה לעשות. תגידי לו שזה דחוף, דחוף!
- יופי.
- הכתובת, ליתר ביטחון, היא רחוב זרובבל 7, משפחת דותן-פז.
- זרובבל 7.
- כן. טוב אנחנו מחכים.

פנחס החוקר זובקין לא עשה כלום אז ולא יעשה כלום עכשיו, הזובקין הזה הוא בובה שלא עושה כלום, הוא סתם אדם שטחי! כל היום יושב ומרחיב את התחת שלו.

אלישבע (לאלעד) מה קרה ששינית את דעתך?

אלעד זה היה דרור שהתכתב אתי כל הזמן הזה.

- פנחס** גם למחשב הגיע?
(מתפלא, לעצמו) איזה שכלול. לאיזו טכנולוגיה הגיעו אי-שם.
- אלעד** אחרי שגילה לי שזה הוא, לא האמנתי. הלכתי לשטוף את הפנים, לוודא שזאת לא אילוזיה. חזרתי למחשב, רק כדי לראות שוב את ההודעה, ופתאום נדלק אור מהמחשב.
- פנחס** מסר לך משהו?
- אלעד** התכתבנו.
- אלישבע** שמרת?
- אלעד** כמובן.
- אלישבע** זאת תהיה עדות טובה. (הולכת להביא שתייה קרה) אני לא יכולה יותר, זה משגע אותי. התכתבות במחשב? התקדמו בעולם הבא.
- פנחס** ראית אותו ממש?
- אלעד** לא. הוא רק התכתב איתי.
- אלישבע** מה הוא כתב?
- אלעד** "עוד היום תגלו מי פגע וברח".
- אלישבע** גם לנו הוא אמר; "את הנהג הדורס תתפסו עוד היום!"
- אלעד** שאלתי אותו מה ואיך הוא מרגיש.
- פנחס** מה הוא אמר?
- אלעד** "לפני עלות השחר הכי קר בקירות". שאלתי מתי בדיוק נדע. לא ענה.
- אלישבע** (מגישה להם מים) קחו, כדאי שנירגע עד שזוֹבְּקִין יבוא.
- אלעד** במשך השנה למדתי כלל זהב- לעולם לא לסמוך על המשטרה או על החוקרים, והנה עכשיו אני משלים עם העובדה שאנחנו זקוקים להם.
- יושבים, שותים. אור יורד.**

תמונה 3

המקום: רחוב.

טימי, הנהג הדורס, שיכור, הולך וצועק.

טימי (לעצמו) אני דורש מעצמי למצוא עבודה חדשה!
 תקשיב טוב למה שאני אומר לך.
 (גוער על עצמו) תקשיב!
 מה שאני הולך להגיד לו, זה שייקח את העבודה ויתקע אותה בתחת
 השמן שלו. לעבוד בשביל פרוטות? אני עבד, אני? זה לא בשבילי.
 איפה שמתי את האוטו? לא זוכר איפה, פאק!
 (לוחץ מספר לחיצות על השלט של הרכב ומכוון לכל מיני כיוונים.
 לא נשמע קול צפצוף. מתפקע מצחוק)

(דרור מופיע מול טימי)

דרור זוכר אותי?
 טימי (בוחן את דרור בהטיית ראשו בזוויות שונות)
 אני אמור להכיר אותך?
 דרור לא אישית, אבל אתה יודע מי אני?
 טימי דבר ישר ולעניין, בלי משחקים.
 דרור פגע וברח, היום בדיוק לפני שנה?
 טימי אה, תראו אותו. אני לא מאמין.
 (מתקרב כדי לגעת) אתה חי, ואני במשך כל השנה חשבתי אותך למת,
 ככה פרסמו. (מושיט יד לגעת בו)
 דרור אל תיגע בי!
 טימי וואו, בשורות טובות כאלה, אני חייב לשמוח (מתחיל לרקוד ולשיר)
 עם ישראל חי, עוד אבינו חי. חי, חי וקיים...
 דרור אני לא חי, ולא קיים! נְשַׁמְתִּי עדיין לא נחה.

טומי הפכת לרוח רפאים? כל הכבוד, הצלחת בחיים, סליחה - במוות.
(מנסה להתקרב יותר)

(דרור עוצר בעדו)

דרור אל תנסה לגעת בי, אמרתי!

טומי קשוח הבחור. מה כולם רוצים ממני? שאני אודה!? במה?
אתה רוצה שאני אודה שאתה מת כשאתה עדיין בחיים? אתה ממזר
ערמומי. אתם רוצים פיצויים, אָה, אָה, אָה...

דרור אני לא בחיים.

טומי אז אני לא רוצה להודות. מה תעשה לי? לעולם לא אסגיר את עצמי.
ולמה?...

(מחפש את דרור) אתה פה? הוא באמת רוח רפאים.

(לכל עבר) מפני שאני פוחד להיות בכלא. תגיד להם...

איפה אתה? אתה היית פה.

(צועק) היי! בחיי, הוא היה פה, מת-חי.

דרור (ממקום אחר) אמרתי לך, אני לא חי.

טימי אה, עכשיו אתה פה. גדול, אתה תכסיסן גדול, טריקי-טריקי.

אם אתה לא חי, מה אתה רוצה, לעזאזל?!

דרור היום זה ייגמר. היום סוגרים חשבון.

טימי (מחקה את דרור) "היום סוגרים חשבון", אתה שומע את עצמך?

(מתקרב אל דרור) אתה לא מכיר אותי ואתה אף פעם לא תדע איך זה,

לפגוע ב...ב...בנאדם, בשר ודם, לקחת חיים של מישהו. אחר-כך

צריך להגיד משהו למשפחה, ואין לך את האומץ, ואתה פוחד לשבת

בכלא. אתה בורח מהכלא ובורח מעצמך, ועדיין מרגיש בכלא.

אני יודע שהוריך ואחיך עברו ועוברים תקופה קשה.

דרור לטובתך, אני מציע לך להסגיר את עצמך למשטרה, עוד לא מאוחר.

(טימי צוחק. בינתיים דרור נעלם)

טימי (מחפש את דרור) אני זוכר אותך מהפרסום בעיתון, איפה אתה?
 עכשיו היית פה. הלך, שילך. הוא עוד יופיע במקום אחר. בעצם מה
 אכפת לי? שלא יופיע.
 (מדבר לכל הצדדים)
 אתה שומע? השוטרים צריכים הוכחות, אין להם מידע כדי לחשוד בי!
 (מגחך) בוא נגיד שיש להם מידע סביר, אז מה?!
 לדוגמה, בעל חנות שנשדד מדווח על מישהו שתואם את התיאור
 שלך. זאת תהיה סיבה טובה לבדוק את הנושא, נכון?
 אף אחד לא ראה אותי, לא יודעים מי אני, גם אני כבר לא יודע מי
 אני, אין להם נקודת אחיזה.
 (כמי שמשתעשע עם עצמו) בחיי, עם כשרון כמו שלי יכולתי להיות עורך
 דין. אין להם מידע, או חשד סביר. (צועק) גם אני מת!
 אתה שומע?! בכל חודש, באותו הזמן, הכול מתחיל מחדש. עוד
 חלום, עוד הזיה, התחלתי לנהל יומן.
 (מוציא יומן) אני כל כך שמח שאני מנהל יומן.
 (קורא) "פתאום, מתחילת החודש הפסיקו החלומות! מדוע הפסיקו
 החלומות? האם משהו חשוד מתרחש?" זאת שאלה שאני חוזר
 ושואל את עצמי כל יום. (מכניס את היומן) החלטתי שכל עוד החקירה
 תקועה, אני ממשיך לשתוק. עורך דין אני לא אקח כי זה יעורר חשד.
 אני לא סומך על אף עורך דין. אני אהיה עורך הדין של עצמי. (נזכר)
 "תסגיר את עצמך למשטרה, עוד לא מאוחר" (קורא בקול לדרור) זה
 כמו לזרוק רימון במקום סגור, אם אני זורק רימון, אני מתפוצץ,
 פוחחח! או סתם להוריד את האסלה בבית השימוש... יש לי פיפי...

**(בדיוק כשהוא פונה הצדה כדי להשתין ומביט לאחור לוודא שלא יראו אותו,
 דרור מופיע, זורק לו פתק ויוצא.)**

דרור טימי, שם תמצא נחמה.

טימי (נבהל) הוא יודע את שמי.

(מרים את הפתק וקורא) רחוב זרובבל 7, משפחת דותן-פז.

טימי יוצא עם הפתק ביד.

אור יורד.

תמונה 4

המקום: בית. נכנס החוקר זובקין.

- זובקין מה דחוף כל כך?
- אלישבע (לזובקין בהתרגשות) דרור מסר לנו מסר.
- זובקין (קוטע אותה) דרור? מסר?
- אלישבע גם לנו לא היה ברור, אבל דרור רוצה להנחות אותנו למצוא את הפושע. זה היה ברור בדיוק כמו...
- זובקין (קוטע אותה) אלישבע, תירגעי. זאת תופעה ידועה אצל מי שאיבדו את היקר מכול. רואים ושומעים...
- אלישבע (קוטעת אותו) דרור יצר קשר בדרך שאנחנו בני האדם לא... הוא הופיע בפנינו. הבנו מדבריו שהוא רוצה לחשוף את הדורס. אנחנו עומדים לקבל עזרה ממנו.
- זובקין איך?
- אלישבע (עונה יחד עם אלעד) דרך הקיר.
- אלעד (עונה יחד עם אלישבע) במחשב.
- זובקין די, מספיק... שנה עברה מאז, אתם לא תקימו אותנו לתחיה. גם אני אהבתי אותו, אל תשכחו שגדלנו יחד... הדוד שלי, שלושה חודשים אחרי שאשתו נפטרה, יצא לנופש באיים הקריביים. תצאו...
- אלישבע (קוטעת אותו) כולנו יודעים שהיא מיררה לו את החיים במשך שנים. למה שלא יחגוג?
- זובקין יש לכם את החיים שלכם, צאו לטייל בעולם. מגיע לכם חופש אחרי שנה כזו קשה. אתם יודעים שהוא היה כמו אח בשבילי. לדעתי כל המתים שווים.
- אלישבע מה זה היה צריך להיות?
- (שתיקה. מביטים בזובקין בהשתוממות)
- זובקין הם מתים.

- פנחס** גם כל החיים שווים, כי הם חיים!?
- זובקין** בדיוק. בני אדם נולדו שווים, מתפתחים אחרת אחד מהשני.
- פנחס** (לאלישבע בשקט) את רואה למי נמסרה החקירה?
- אלישבע** (לזובקין) די עם השטויות. תסתכל על פנחס, צולע ופצוע בגוף ובנפש. הוא רואה את דרור מת כל יום לנגד עיניו.
- פנחס** בני אדם אם הם לא עוזרים אחד לשני, הם לא שווים כלום.
- זובקין** (רוצה לומר משהו, לא מספיק) אני לא...
- אלישבע** מזל שפנחס לא נהרג באותה בתאונה.
- פנחס** (נכנס לדבריה) חבל שלא.
- אלישבע** אני אומרת לך שהייתה לי שיחה עם דרור!
- אלעד** אם אתה רואה את עצמך כחבר אמיתי, תקשיב לנו.
- אלישבע** כשראיתי את דרור, ניגשתי להעיר את פנחס, פנחס הספיק לראות אותנו. דרור יצר קשר איתנו! ראינו אותו במו עינינו יוצא מהקיר!
- פנחס** במו עינינו.
- אלעד** (לזובקין) נכון שהדורס נעלם כאילו בלעה אותו האדמה? נכון שאתם ואני מחפשים ללא תוצאות? והנה יש סיכוי לפתור את התעלומה ולעצור אותו. ואני מזהיר, כדאי שאתם תמצאו אותו ראשונים ולא אני.
- זובקין** אנחנו צריכים הוכחות. כלומר, צריך מידע סביר. החשד שלכם הוא לא סביר.
- אלעד** יש סיבה לנוכחותו של דרור אצלנו. הוא מסר לנו מידע חשוב, וצריך לבדוק אותו. הרוצח מסתובב חופשי! הוא אמר.
- זובקין** אם הוא לא נתפס, ברור שהוא מסתובב חופשי. אפשר להגיש תלונה מפה ועד לגן עדן, זה לא יעזור. תקשיבו לי, הסיכויים לתפיסתו הם אפסיים, אפילו לא קלושים. בתאונות פגע וברח מעטים מאוד הסיכויים למצוא את הרוצח הבורח.

- אלעד** אתה צודק, הרוצח הבורח.
- פנחס** (פתאום מתפרץ)
כן! אני אומר לך בפירוש, שאם אני אתפוס אותך, אני אעשה בו ליניץ! ולא פוחד על החיים שלי! אנחנו עוברים כל יום ליניץ!
- זובקין** פנחס...
- (אלישבע מסמנת לזובקין, לתת לפנחס לדבר)**
- פנחס** ...מעכשיו אהיה קרצייה עד לקבלת תשובה ברורה ומוחלטת. אף אחד לא רואה אותנו. אתם הסמכות המקצועית היחידה שאנו מכירים. אנחנו כבר לא יודעים מה לעשות, וגם לא יודעים מה עושים אל מול הנשמה המתייסרת של דרור! אתה וחבריך, במשך שנה שלמה לא השקעתם מספיק מאמצים. אצלכם בַּרְדֵּק אחד גדול, ואנחנו, מה אנחנו? אתה מגיע לכאן ואנחנו מספרים לך את מה שראינו ושמענו, ואתה מתנהג כאילו אתה יושב באולימפוס. שנה שלמה לא עשיתם הלכה למעשה, כלום! בתקשורת נשמעות טוב מאוד הבטחות על גבי הבטחות, וזה למעשה רק מסך עשן. בפועל יש זלזול. אולי אתם חושבים שהזמן יעשה את שלו וישפיע עלינו... בוא אני אגיד לך. (מכה באגרופו על חזהו) כל זמן שהלב הזה דופק, כל דפיקה קוראת. (מכה באגרופו על ליבו בקצב דפיקות הלב) "דרור, דרור, דרור, דרור, דרור..." אגיד לך עוד משהו, הזמן לעולם, אבל לעולם, לא יעשה את שלו! כי אני לא אתן לזמן לעשות את שלו! ואף אחד לא יזלזל בנו יותר!
- אלעד** (ניגש ומלטף את אביו) אבא, אתה תותח-על, אבל בבקשה ממך...
- אלישבע** (נכנסת לדבריו) אתה מבין שפנחס לא התכוון אליך ספציפית. תמיכה זה לא מספיק.
- זובקין** יהיה קשה להביא את הידיעות האלה לקצין ראשי של יחידת החקירות, וחוף מזה, איך זה ייראה בעיני הציבור הרחב? גם כך מדי פעם שמים אותנו ללעג ולקלס, הרבה פעמים שלא בצדק. שוב יציירו עלינו קריקטורות, והזלזול בנו יחגוג.
- אלעד** כשחזרתי למחשב רק כדי לראות שוב את התכתבות, האור כבה. אבל היה לי ברור שהוא התכתב איתי.

זובקין (מופתע) התכתב איתך?!

אלעד כן.

זובקין למה אתה שותק? לך תביא מיד את המחשב, נראה את ההודעה.

(אלעד יוצא)

אלישבע (לזובקין) הייתי כל כך קרובה אליו, כמעט יכולתי לחבק אותו, יכולתי להרגיש את ריח גופו.

(אלעד חוזר עם הלפטופ. הוא מחפש בלחץ שהולך וגובר)

אלעד נשבע לך שזה היה פה. הנה, צריך היה להיות פה כתוב "הדורס עזב את ביתו כאילו בלעה אותו האדמה" נמחק. נמחק!

זובקין למה לא צילמת?

אלעד עשיתי שמור, לא חשבתי שזה יימחק. (ממשיך לחפש באובססיביות)

זובקין תבינו, החוקרים מנסים לקבל מידע שצריך להיות רלוונטי. כשאינן די ראיות, אין תוצאות.

קופאים.

האור יורד.

תמונה 5 תמונת המשך

התמונה מתרחשת ברחוב ובבית בו זמנית.

בבית; זובקין, אלעד, פנחס ואלישבע.

חוץ ליד הבית.

טימי (מתקרב קצת יותר לבית. לעצמו) הנה פה זה רחוב זרובבל - 7.

בבית.

(דרור מופיע בתוך הקיר לכמה שניות ונעלם.

הנוכחים בבית רואים את דרור וקופאים במקום, לא מאמינים למראה

עיניהם. לאחר מספר שניות, רצים לקירות וקוראים בשמו של דרור)

חוץ.

(טימי, בינתיים מבחין שמולו חונה מכונית של חוקרים)

טימי אהה, רכב משטרתי, מה הוא עושה פה? מחכה לי?
 זו מלכודת. בגלל זה הוא אמר לי להגיע לכאן, כדי להכניס לי זבזב,
 טריקי, טריקי ממזריקי...
(בלעג) "שם תמצא נחמה"
 נחמה בתחת שלי.

טימי יוצא מאיפה שהוא נכנס.

אור יורד

תמונה 6

המקום: המשך בבית.

זובקין (רץ לקיר) "שמע ישראל אדוני אלוהינו אדוני אחד"

אלישבע דרור.

פנחס דרור, זה אבא, צא.

אלישבע זאת אני, אימא. זובקין פה.

זובקין אני נותן לך פקודה לצאת אלינו.

אלעד (נוזף) למה פקודה?

זובקין מנסה.

אלעד אחי הצעיר, עזור לנו.

כולם: (בחיפוש מהיר בקירות) - דרור - דרור - דרור... (וחוזר חלילה)

(פנחס הולך לחדרו בשקט, עיני כולם עוקבות אחריו)

זובקין קשה לו.

אלישבע קשה לכולנו.

זובקין לפני שאני הולך, אני רוצה להסביר.
 אנחנו לא מנהלים חוליית חקירה מתאימה למקרים של רוחות
 שמופיעות ומוסרות אינפורמציה, אין לזה תקן וזה לא נמצא בנוהל.
 אני אקח את התיק ואדחוף אותו לראש סדר העדיפויות. דרור לימד
 אותי שגדולתו של אדם נמדדת ביכולתו להתייחס לדברים שלא עולים
 בקנה אחד עם השקפת עולמו. (אנחה) טוב אני זז, דיברתי וראיתי
 מספיק.

אלישבע אנחנו בבית, מחכים שתגיד לנו מה לעשות.

זובקין אדווה על כל מה שאמרתם ועל מה שראיתי, בתקווה שהממונים עלי
 לא ישלחו אותי לבדיקה פסיכיאטרית.

אלעד (קורא אחריו) ספר הכול, ורק שלא יפטרו אותך בגלל אי שפיות.

(זובקין יוצא)

אלישבע (לאלעד) עוד יחשבו שבגלל עיסוקו בתיק זמן ממושך, הוא התחרפן.

אלעד אני מקווה שהפעם יפעיל מכבש לחצים שידחוף את התיק.

אלישבע אני מאמינה לו שהפעם הוא יעשה הכול. בכל זאת, קרה פה משהו היום.

אלעד אני עדיין בספק אם להאמין לו. עד עכשיו הוא לא עשה מספיק והוא
 ימשיך לא לעשות. אבל הלוואי שאני טועה.

(צלצול בדלת)

אלישבע מה הוא שכח?

אלעד (בוהן במבט חטוף את החדר) לא נראה לי ששכח משהו.

(אלישבע פותחת את הדלת.

טימי בפתח)

אלישבע שלום?

(אלעד מתקרב לדלת)

טימי שלום, שמי טימי, אני הייתי חבר טוב של דרור.

- אלישבע** טוב שיש חברים שזוכרים, בוא היכנס.
(מנסה להיזכר) טימי, טימי, טימי.
- אלעד** שלום, נעים מאוד.
(בוחר אותו) איך הכרת את דרור?
- טימי** היינו יחד במחנה קיץ. היום יום השנה למותו, נכון?
- אלישבע** נכון.
- אלעד** אני לא זוכר שהיית בלוויה או בשבעה.
- טימי** אתה צודק, לא הייתי.
- אלעד** באיזה מחנה הכרתם?
- טימי** לפני שנים, לך תזכור. היינו בגיל ההורמונאלי.
- אלעד** מעניין שאף פעם הוא לא הזכיר אותך.
- טימי** במחנות קיץ מכירים כל כך הרבה חברים. אמרנו שנשמור על קשר ובמשך הזמן הקשר בינינו התנתק. בזמן התאונה, לא הייתי בארץ. מצטער. הייתי עסוק מאוד ולא יצא לי לכתוב לכם. אבל זכרתי ובאתי היום. אני עכשיו בביקור מולדת.
- אלישבע** אף פעם לא מאוחר.
- (אלישבע הולכת להביא כיבוד)**
- אלעד** כמה זמן הכרתם?
- טימי** היינו צמודים כמו אחים תאומים.
אתם יכולים לספר לי איך זה קרה? את העיתון לא קראתי, לא הייתי בארץ.
- אלעד** דיווחו לנו שאחי החנה את הרכב בצד הכביש. התנועה לא הייתה סואנת במיוחד. הוא יצא מן מהמכונית, עמד בשולי הכביש כדי לבדוק למה האוטו התחמם, והמנוול פגע בו וברח. אבי גם היה בתוך הרכב.
- טימי** (בשוק) גם הוא נהרג?
- אלעד** לא, הוא בסדר.

טימי (באנחה) ברוך השם.
אלעד אבל הוא נכה לכל החיים, חלק מגופו עף החוצה מהשמשה ורגלו נתפסה בין המושב שלו לדלת.

טימי וואו, זה קשה אפילו לשמוע. תפסו את הנהג?

אלעד לא. פגע וברח.

טימי מצטער לשמוע את זה.
(נאנח) אני בטוח שכל נהג דורס היה רוצה להכות על חטא.
 לדעתי, הדרך שבחר הפחדן הזה, לברוח מהעונש, הייתה טעות,
 והיום הוא בטח ממשיך להתייטר.

(פנחס נכנס ומדבר לעצמו כאילו מנסה לפתור חידה)

פנחס כולם נמצאים בסירה!
 ובסירה מתחבא נטע זר,
 חומייני כזה, ואיפה הוא?

אלעד זה אבא שלי.

טימי כן, אני רואה.

(טימי מושיט יד לשלום.)

פנחס מהסס לרגע, בוחן אותו ורק אז מושיט את ידו)

טימי אני מצטער על מה שקרה לכם.

פנחס אתה לא אשם. אבל מי שאשם, אני מאחל לו את כל הרע שבעולם.
 אני לא רוצה שימות, לא, לא, לא. אני מאחל לו שייפצע קשה!
 שלא יוכל לתפקד בלי עזרה, רק ככה הוא יבוא על עונשו.

(הנייד של אלעד מצלצל, על הקו זובקין)

אלעד - הלו.

- כן.

- רק רגע.

(זז הצידה כדי שלא ישמעו אותו. בלחש)

- עכשיו אני לבד.

<p>(עיניו מתרוצצות בין אלעד וההורים) דרור פעם אמר משפט שלא אשכח לעולם. (מנסה להיזכר) "כעס מוצדק ואמתי - הוא כנראה הדרך המהירה, הבטוחה ביותר ליצור קשר." ועד היום אני לא מבין למה הוא התכוון. אני רק מקווה שהוא צדק.</p>	טימי
<p>(בנייד) היי. תודה שזכרת... היה רגיל. כמעט כל החברים הגיעו... כן, יש לי את הקובץ. אני אשמור אותו. אתה בטוח שזה הקובץ שנמחק? אוקיי, אשלח עוד היום. (מסיים את השיחה וחוזר להורים)</p>	אלעד
<p>מי זה היה?</p>	אלישבע
<p>דוד יוסף מתנצל שלא הגיע לאזכרה. הוא עם נזלת חריפה.</p>	אלעד
<p>(מרגיש שמהו מתרחש) טוב, אני צריך ללכת.</p>	טימי
<p>לאן אתה ממהר? שתה את המיץ, זה טבעי, סחוט מהיום.</p>	אלישבע
<p>מיצים עושים לי צרבת.</p>	טימי
<p>בשמחה אעשה לך משהו אחר.</p>	אלישבע
<p>רוצה משהו חריף?</p>	אלעד
<p>מרגישים ששתיתי?</p>	טימי
<p>(ממעייט/מבטל את חשיבות השתייה) כוסית בקטנה. יש וויסקי משובח שדרור קנה ואנחנו שומרים אותו רק לחברים ולמשפחה.</p>	אלעד
<p>שתיתי מספיק להיום, מה גם שאני מנסה להיגמל. אל תדאגו, לפני שאני טס בחזרה אני אבוא לבקר אתכם ונשתה בשמחה.</p>	טימי
<p>אני מסתכל עליך ואני רואה שאתה נראה בן אדם נחמד, אבל אני רואה גם שמהו מטריד אותך. אם אתה זקוק לעזרה, רק תגיד לנו, חברים של דרור הם כמו הבנים שלנו.</p>	פנחס
<p>רק מהסיפורים שלו עליכם הפכתם למשפחה שלי. תראו, אני לא אדם שמביע כל כך מהר את רגשותיו, רק עם מעט החברים שנשארו לי אני קצת נפתח. אופי דפוק. דרור בטח סיפר לכם שאני לא איש של מילים.</p>	טימי

אלעד	אתה ידעת שהוא כתב שירים וסיפורים?
טימי	איזו שאלה, הוא היה אלוף! יש לי פה בכיס פתק עם שיר שלו. אני שומר אותו וחושב שיום אחד, אם תנחת עלי מוזה כמו שלו, אמשיך לכתוב אותו. (מוציא פתק מכיסו)
(טימי מוסר את הפתק לאלעד)	
אלעד	(מעיין בפתק) זה לא השיר, זאת הכתובת שלנו.
טימי	אוי נכון. דרור כתב לי את הכתובת בזמנו.
אלעד	כן, זה כתב ידו.
טימי	(בינתיים מוציא פתק אחר ומראה לאלעד) זאת רק התחלה של שיר.
אלעד	(בוחן את הפתק ואחר כך את טימי) זה לא כתב ידו.
טימי	ברור שלא, הוא הכתיב לי. אתה יכול לקרוא בקול רם.
אלעד	(מוסר לטימי את הפתק חזרה) תקרא אתה.
טימי	(קורא) אֲנִי רוֹאָה אוֹתָהּ, הוֹלֶכֶת בְּקֶצֶב אֶחִיד. כָּל גִּישׁ הַבֶּשֶׁר הָיָה מְאַחֵר, מְרַקֵּד ... לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, יְמִינָה וּשְׂמֹאלָה, בְּיוֹם חֶרֶף נִעְנְוָה בְּשׁוֹרֵט צְמוּד רוֹצֵה לְהַבִּיא אֶת הַקִּיץ בְּהֶרְמוֹנֵיהָ עֵלְאִית, הָאֵם זֹאת בְּתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים חוֹצֵה לְפָנַי? ...
אלעד	קצר.
אלישבע	בכלל לא מתאים לדרור, הוא בדרך כלל היה מתחיל שיר ולא מפסיק עד שהוא מסיים אותו.
טימי	נכון, אבל אני שאלתי אותו אם הוא יכול לכתוב שיר בן חמש שש שורות ממילה אחת או שתיים שאני אזרוק לו.

- פנחס** ומה הוא ענה לך?
- טימי** "בלי בעיות". הוא ידע מה אני אוהב לשמוע, סתם זרקתי לו את המילים "גוש בשר" (מצחקק) לא ידעתי אפילו למה אמרתי...
- אלישבע** זה דרור שלי!
- אלעד** אנחנו עדיין לא יודעים בדיוק מה קרה במקום התאונה, אני מקווה שנדע את האמת בקרוב. לחלאה שדרס את אחי יהיו חיים קשים, אני ארדוף אותך, אמרר לו את החיים עד המוות. אני אחנוק אותך (מראה בידי חניקה) ככה, לאט-לאט.
- פנחס** נותרו הרבה שאלות פתוחות, אבל לנו ולדרור יש את כל הזמן שבעולם.
- (פנחס בוחן ארוכות את טימי)**
- אלעד** מעניין אותי לדעת, באיזו מהירות הנהג הדורס נסע? הוא לא ראה אותך? או שהוא היה שיכור?
- (טימי הולך לכיוון הדלת.)**
אלעד מבחין בכך ומתקרב אליו, מניח את זרועו על כתפו של טימי צמוד לעורף, כמיתוך חיבה, ומחזירו למרכז החדר)
- אלעד** (בנועם) הרוצח לא חשב איך ההורים ואני נחיה עם זה, נכון? הוא פשוט הפקיר אותנו ואת אבי. יכול להיות שאם הוא לא היה בורח מזירת הפשע ומגיש עזרה קטנה ומידית, המצב היה שונה, נכון ידידי? אבל לצערי הוא לא התקשר להודיע על התאונה. אם הרוצח היה מסגיר את עצמו יתכן שהיה יוצא בזול יחסית, כמו רבים אחרים, נכון?
- טימי** (מתנער בעדינות מחיבוקו של אלעד) אני מסכים אתך, הנהגים האלה הם טיפוסים חסרי לב. מי יודע? אולי הפוגע רצה לעזור אבל נבהל מהמראה או שהוא בדק וראה שאין סיכוי, ואולי נתקף חרדה וברח.
- פנחס** למה הרוצח...
- טימי** סלח לי, אתה חושב שהוא דרס בכוונה?
- פנחס** למה הוא לא בדק אם יש עוד אנשים ברכב?

טימי בזה אני מסכים איתך.
פנחס הרוצח הזה ריסק אותנו. מאז המשפחה עוברת ייסורים יום אחרי יום, שעה אחר שעה.

(ברקע, מרחוק נשמעת סירנת משטרה)

טימי טוב ידידיי, אני עוד אבוא לבקר, נעלה זיכרונות ונשתה לחיים.

אלעד (פרצופו משתנה, מעלה חיוך מאולץ) לאן אתה ממהר?

טימי סלחו לי על הביקור הקצר. יש לי כמה עניינים לסדר.

אלעד חכה, אני אלווה אותך.
 (פונה וקורא לפנחס) אבא, בוא רגע.

פנחס (ממהר לאלעד) מה קרה?

אלעד (בלחש) אני יוצא אתו. אתה נשאר עם אימא.

**(פנחס רק מניד ראשו לאות הסכמה.
 בינתיים טימי מבין מה עומד לקרות,
 מתרחק כאילו הוא בוחן את החדר ומתקרב לדלת.
 טימי פותח את הדלת וממהר לברוח מהבית)**

אלעד (להורים) זה הרוצח!

(אלעד יוצא במרדף אחרי טימי)

אלישבע (קוראת אחרי אלעד) אלעד, תיזהר!

(אלישבע ופנחס חסרי אונים, מתיישבים. שתיקה)

פנחס נחכה.

אלישבע (שתיקה) אני כבר מתחילה להתרגל לזה שדרור חי בקירות.
אור יורד.

תמונה 7

המקום: רחוב. נשמעות סירנות. לאחר מכן נשמעים קולות תאונה: צופר, חריקת בלמים, ומכה חזקה.

פלג גופו העליון של טימי נופל/עף פנימה לבמה, הוא זוחל רק בעזרת הידיים, כך עד שפלג גופו התחתון נחשף בהדרגה מכוסה בדם. זובקין יוצא מהאוטו שעשה את התאונה ומגיע לטימי ראשון. אלעד מגיע בריצה אחרי זובקין, ועומד מול טימי שזוחל על הרצפה לכיוונו.

אלעד (לזובקין) תיראה איך הוא ממשיך לברוח.

(טימי זוחל עד שפרצופו מגיע לנעליו של אלעד)

אלעד (לטימי) זה סוף המרוץ. יש לך מזל שאני גם חובש.

(יורד על ברכיו לטפל בטימי)

זובקין, יש לך מים באוטו?

זובקין כן.

אלעד תביא גם משהו לתמיכה בראש.

(זובקין ממחר לצאת)

טימי (לאלעד. מפוכח לגמרי) דרור נפטר בזרועותיי, אני חיבקתי אותו.

לא ראיתי את אביך, לא ידעתי מה לעשות...

אלעד איך אתה מרגיש?

טימי לא מרגיש כלום... אני יכול לקום עכשיו?

אלעד קום אם אתה יכול.

(טימי מנסה ולא מצליח)

טימי אני לא מרגיש את הרגליים.

(מכאן שני מוקדים: בזירת התאונה, טימי, אלעד וזובקין.

בבית, אלישבע ופנחס)

בזירת התאונה

טימי חיבקתי אותו אבל הוא לא דיבר.

אלעד שקרן עלוב! כל הסיפור שלך הוא שקר אחד גדול!

(אלעד מוריד את חולצתו ומשתמש בה לחסימת עורקים)

טימי הוא הביט בי במין, מין... מין מבט שהפחיד אותי, לכן ברחתי מהמקום.

זובקין הפקרת אותו.

בית

אלישבע הייתה לי הרגשה שהוא הנהג, אבל לא הייתי בטוחה.

פנחס הסתכלתי לו בעיניים וידעתי מיד שהוא מרמה אותנו. כל הסיפור שלו הוא שקר!

(בזירת התאונה, זובקין חוזר ומוסר לאלעד את המים ומעיל/שמיכה לראשו של טימי)

זובקין (לאלעד כמתנצל) הוא קפץ ישר לגלגלים שלי.

אלעד אני יודע, ראיתי הכול

זובקין דרור הופיע בפני.

טימי דרור...?

הוא הופיע גם בפני, ראיתי אותו היום.

כאילו הוא התעורר לחיים.

הוא הופיע מולי.

כאילו הוא מעולם לא מת.

אלעד תירגע, אני מנסה לעצור לך את הדימום.

(בית. פנחס מנסה לצלצל לאלעד בידיים רועדות.)

אלישבע מתרוצצת חסרת מנוחה.

זובקין בצד מצלצל למוקד)

בית	
אלישבע	לא עונה?
פנחס	לא עונה.
אלישבע	אולי קרה לו משהו. תמשיך לנסות. ותשתדל שהידיים לא ירעדו לך.
בזירת התאונה	
זובקין	(בנייד) אתה שומע? הדבר הכי הזוי מתרחש פה. הנהג שפגע בדרור לפני שנה בתאונת פגע וברח, הוא התרסק לתוך הרכב שלי. ודבר עוד יותר הזוי, זה שאלעד, אחיו של דרור, חוסם לו עורקים עד שיגיע האמבולנס.
טימי	ראיתי את האור, כמו בסרטים. נתקלתי במין אנרגיה רוטטת.
אלעד	אתה עוד תיראה את החושך רוטט לך מול העיניים כל חיך.
זובקין	(בנייד) לא, הוא עוד לא מרגיש את הכאבים בכלל.
טימי	למה אתה מציל אותי?
אלעד	(חובש בעיניים דומעות) כדי שאראה אותך סובל לשארית חיך.
טימי	אין מחילה?
אלעד	לאנשים כמוך, לעולם לא! שנה שלמה אני מחזיק את הכעס הזה... חיי נהרסו, חיי הוריי נהרסו. (פורץ בכעס. מוציא את כל זעמו בקשירת חוסם עורקים) אאאה...
טימי	(בכאב) אאאה...
זובקין	אלעד! אתה בסדר?
(אלעד מסמן לו שכן)	
זובקין	(בנייד) הוא רץ לרכב ו... - כן, קפץ לפני הגלגלים. אלעד ראה הכול. - כן, באים לפנות אותו.

אלעד	(לטימי) דבר אתי. שאשמע אותך סובל.
זובקין	(בנייד) זיהוי בטוח, הוא הודה.
טימי	(לאלעד) אחיך...
אלעד	אף אחד לא עזר לאחי, אתה מקבל את העזרה במקומו. אני לא יודע מאיפה קור הרוח והחוצפה שיש לך.
(הנייד של אלעד מצלצל. הוא עונה)	
אלעד	כן, אבא.
פנחס	(בנייד) אתה בסדר?
אלעד	(בנייד) אני בסדר גמור.
אלישבע	תשאל אותו איפה הוא.
פנחס	אימא שואלת איפה אתה.
אלעד	הייתה פה תאונת דרכים.
פנחס	(לאלישבע) הייתה פה-שם תאונת דרכים.
אלישבע	(צורחת) אוי ואבוי!!!
אלעד	תגיד לאימא שלא הייתי מעורב בה.
פנחס	(לאלישבע, מתבלבל ומרגיע) לא הייתי... היה מעורב. (בנייד) אז מי?
אלעד	לא תאמינו, הבחור שהיה אצלנו, טימי. (מרטיב לטימי את הפנים)
פנחס	הבחור שהיה אצלנו, טימי?
זובקין	(עדיין על הקו) נו, מה קורה? - אוקיי. (מנתק. ניגש לאלעד) האמבולנס צריך להגיע בכל רגע. (מחייג שוב)

פנחס	(לאלישבע) מדברים שם.
אלעד	אני חובש אותו ועוצר לו את הדימום.
אלישבע	מה הנזק?
פנחס	אימא שואלת איך הפציעות שלו?
אלעד	הלכו לו הגפיים התחתונות.
פנחס	הלכו לו הגפיים התחתונות? (לאלישבע) הלכו לו הגפיים התחתונות.
אלעד	פציעה קשה מאוד. גמר לגמרי עם הגפיים התחתונות.
אלישבע	שלא ייתן לו למות.
פנחס	אל תיתן לו למות.
טימי	אה, אל תיתנו לי למות.
אלעד	(לטימי) גם אחי ביקש לחיות, ואתה הפקרת אותו. (להורים) הוא גם קיבל מכה חזקה באגן.
פנחס	(לאלישבע) הוא גם קיבל מכה חזקה באגן.
זובקין	(לאלעד) לך להורים, הם בוודאי דואגים לך.
אלעד	אני בא. (מנתק)
פנחס	הוא בא. (מנתק)
אלעד	(לזובקין) חסמתי לו את העורקים עד שהרופא יגיע. (במבט אל טימי) עכשיו ידחפו אותך בכיסא גלגלים.
פנחס	(מתחיל בתפילה חרישית) "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"
זובקין	אני אצטרך את העדות שלך.
אלעד	תן לי כמה דקות להרגיע את ההורים. (יוצא)

תמונה 8

בית. פנחס שר את התפילה "לעולם ה' דברך ניצב בשמים" ולאט לאט, קולו הולך ומתחזק עד לכניסתו של אלעד לבית ועד בכלל. זוהי תפילה שנאמרת ומתנגנת 12 פעמים. *מקום התאונה עדיין מופיע במקביל.

פנחס	"לעולם ה' דברך ניצב בשמים"...
זובקין	(בנייד) ברור שאני לא מזיז אותי.
טימי	אין לי כוח יותר. תן לי למות. עשה טובה, פתח לי את חסימות העורקים.
זובקין	אתה תקבל את ההזדמנות לפתוח את הפה בבית המשפט.
טימי	הרוג אותי, זה יהיה משפט צדק.
פנחס	"לעולם ה' דברך ניצב בשמים"...
זובקין	עוד מעט תקבל טיפול. (בנייד) - כן, הוא בהכרה מלאה. יש לו תשע נשמות.
אלישבע	(מצטרפת לפנחס) "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"
טימי	(טימי נאנח) אחר כך ראיתי את המלאך שלו שוב.
(נשמעת סירנה)	
זובקין	תחזיק מעמד, הם באים. תמשיך לדבר, לדבר.
פנחס ואלישבע "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"	
טימי	(מטושטש) ופרפרים החלו לפרוץ מפיו והוא נעלם. התעוררתי בבכי, כל כך שמח. שהוא חי.
(אלעד נכנס לבית, חצי גוף ערום, מכוסה בדם)	
אלעד	(מיד עם כניסתו) זה לא הדם שלי.
אלישבע	אתה בסדר?
אלעד	כן, אימא.

אלישבע לך, תשטוף את עצמך.

פנחס "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"...

(אלעד הולך לכיוון חדרו. פנחס ואלישבע שרים בקול.
אלעד נמלך בדעתו, מתקרב להוריו ומצטרף לתפילה)

אלעד "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

פנחס "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

אלישבע זהו עונשו של החטא. "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

אלעד "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

פנחס "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

(במקום התאונה זובקין נראה מרטיב את פניו של טימי)

אלעד "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

אלישבע "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

כולם: "לעולם ה' דברך ניצב בשמים"

בבית ממשיכים בתפילה עד להופעתו של דרור ולאחריה.
דרור מחייך אליהם.

אלישבע, פנחס ואלעד נפרדים ממנו לשלום.

דמותו של דרור הולכת ומיטשטשת.

פו